

Arrest

nr. 91 604 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de eerste verzoeker op 2 juli 2012 werd afgeleverd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 februari 2011 dienden de verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 5 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 27 mei 2011 dienden de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd bij beslissing van 12 juli 2011 ongegrond verklaard.

1.4. Op 18 september 2011 dienden de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd bij beslissing van 2 februari 2012 onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 28 april 2012 dienden de verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd overgemaakt bij aangetekend schrijven van 2 mei 2012.

1.6. Op 21 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de derde aanvraag dd. 28 april 2012 onontvankelijk werd verklaard. Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekers ter kennis werd gebracht op 2 juli 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*I(...), S(...)
geboren op (...) te D(...)*

*I(...), D(...)
geboren op (...) te P(...)*

*I(...), S(...)
geboren op (...) te L(...)*

*nationaliteit: Kosovo
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkenen leggen in de aanvraag dd. 28.04.2012 een document voor op naam van I(...), D(...). Hierop ontbreekt echter de stempel van de arts. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maken betrokkenen in de aanvraag 9ter meerdere standaard medische getuigschriften over gedateerd op 16.12.2011 en 12.08.2011. De aanvraag werd echter ingediend op 28.04.2012, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4^e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de

aanvraag. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."*

1.7. Op 2 juli 2012 wordt aan de eerste verzoeker een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), waarbij in bijlage ook de eerste bestreden beslissing wordt gevoegd. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerst middel: in een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van het Koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van de wet van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot bepaling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 2006, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het principe van goed bestuur, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat in de bestreden beslissing, de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoeker onontvankelijk verklaard werd alleen omdat "op het medische stuk dd 13 mei 2012 geen officiële zegel van de arts vermeld wordt".

Dat de tegenpartij eraan toevoegt dat "dit document kan niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en alleen een verklaring kan betekenen".

Dat art 9 bepaalde ontvankelijkheidsvoorwaarden voorschrijft bij aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen, meer bepaald betreffende het medische getuigschrift dat hierbij gevoegd dient te worden.

Dat dit stuk moet dateren uit minder dan drie maanden voor de neerlegging van de aanvraag en de ziekte, de ernst ervan en de nodig geachte behandeling moet vermelden.

Dat de wetgever nooit vereist dat het medische getuigschrift de officiële zegel van de arts dient te bevatten.

Dat het Koninklijk besluit van 24 januari 2011, art. 4 luidt : " Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, §1, vierde lid en §3,3° moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd".

Dat dit model voorziet dat de naam van de geneesheer, zijn/haar handtekening, zegel en RIZIV-nummer vermeld dienen te worden

Dat het voor de verzoekers het geval is omdat de geneesheer haar naam duidelijk vermeld had, nl "R(...) F(...)" alsook haar handtekening.

*Dat de geneesheer ook handgeschreven gegevens vermeld had, nl
Dr R(...) F(...)*

L(...)

100 route des Ardoisières(...)

(...) B(...)

Dat haar RIZIV-nummer stond ook op de medische attesten, nl 18(...)

Dat de verzoekers niet begrijpen hoe de tegenpartij dan denkt dat de hoedanigheid van de tekenaar van dit getuigschrift niet identificeerbaar is

Dat het RIZIV-nummer voldoende was om de geneesheer te identificeren en de echtheid van haar gegevens na te zien; deze gegevens worden ook vermeld op de drie medische attesten en worden niet door de tegenpartij betwist.

Dat de tegenpartij een voorwaarde aan de wet toevoegt door de officiële zegel op de medische stukken te vragen terwijl het niet de bedoeling van de wetgever was.

Dat door zich te verschuilen achter dit formalisme, de tegenpartij zelfs niet nagezien heeft of de bestreden beslissing art 3 van het EVRM schendt.

Dat door geen verblijfsvergunning toe te kennen aan de verzoeker (en tegelijk een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen) de tegenpartij immers leidt tot het risico om niet correct te worden verzorgd omdat de nodige behandelingen onbeschikbaar zijn in Kosovo en Servië-Montenegro.

Dat bij plotse stopzetting van de behandeling, zijn psychische en lichamelijke integriteit aangetast zouden kunnen worden.

Dat dit gerecht in een arrest van 29 juni 2012 (83981), meent: "het feit dat de verwerende partij zich verschuilt achter het gebrek aan zegel op een type medisch getuigschrift, dat ook opgesteld is in een gevangenis, zoals blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij, de verwerende partij niet mag vrijstellen van het onderzoek van meer bepaald de risico's voor de gezondheid van de verzoeker bij terugkeer naar het thuisland"

Dat ook 'gezien het hierboven vermelde, de Raad acht dat de verwerende partij een zo precies mogelijk onderzoek niet uitgevoerd heeft in functie van de omstandigheden die ze moe(s)t kennen en dat het middel genomen van de schending van art 3 EVRM dan ook oprecht blijkt'.

Dat hierdoor, ze de beschikkingen en principes onder het middel schendt."

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekers voeren een schending aan van "het principe van goed bestuur", doch zij laten na te verduidelijken om welk beginsel van behoorlijk bestuur het precies zou gaan, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is. Voorts zijn de verzoekers ook onduidelijk wat de aangevoerde schending van "het Koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van de wet van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot bepaling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 2006", zij geven immers niet aan welk artikel van het genoemde besluit zij geschonden achten zodat ook op dit punt de onontvankelijkheid van het middel moet worden vastgesteld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor de formele motiveringsplicht voorzien bij artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing geven *in casu* duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekers met het document bij hun aanvraag dd. 28 april 2012 een document voorlegden dat als een medisch getuigschrift kan beschouwd de stempel van de arts ontbreekt zodat de erin vervatte medische informatie dient te worden beschouwd als declaratoir. Tevens wordt gemotiveerd dat de standaard medische getuigschriften van 16 december 2011 en 12 augustus 2011 overeenkomstig artikel 9ter, §1, 4° en 9ter, §3, 3° ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk kan worden verklaard. In de eerste bestreden beslissing wordt tevens verzocht aan de verzoekers door afgifte van een model van

bijlage 13 kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij hen het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen na de kennisgeving en de reden van deze maatregel wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt uiteengezet: *“de betrokkene verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980)”*. In de tweede bestreden beslissing wordt aan de eerste verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en ter motivering van deze beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de eerste bestreden beslissing, die integraal als bijlage aan dit bevel werd toegevoegd en tegelijkertijd aan de verzoekers werd betekend.

De verzoekers, die in het middel kritiek uitoefenen op het oordeel dat het feit dat de officiële zegel (bedoeld wordt: stempel) niet op het medisch getuigschrift werd aangebracht impliceert dat *“dit document niet kan beschouwd worden als medisch getuigschrift en alleen een verklaring kan betekenen”* zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, zijn onmiskenbaar op de hoogte van de concrete motieven van de bestreden beslissingen. In elk geval maken de verzoekers niet duidelijk op welk punt de hierboven weergegeven motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekers maken de schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet bijgevolg niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekers kan worden opgemaakt dat zij in wezen doelen op een schending van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel in dit kader zal worden onderzocht. Hierbij dient benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de bewoordingen van het eerste middel blijkt dat de verzoekers zich ten aanzien van de eerste bestreden beslissing beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing beroepen zij zich op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Aangezien de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zal de aangevoerde schending van artikel 9ter samen met de schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht.

Artikel 9ter, zoals gewijzigd bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en zoals van kracht op datum van het nemen van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling;

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen;

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft;

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§7 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers bij hun aanvraag drie medische getuigschriften voegden, gedateerd op 1 april 2012, 16 december 2011 en 12 augustus 2011. In het eerste middel voeren de verzoekers aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet is geschonden doordat “de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoeker onontvankelijk verklaard werd alleen omdat op het medisch stuk dd. 13 mei 2012 geen officiële zegel van de arts vermeld wordt”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekers hun aanvraag indienden op 28 april 2012, zodat er onmogelijk een medisch stuk bij kan zijn toegevoegd dat gedateerd is op 13 mei 2012. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat de verzoekers een medisch stuk hebben overgemaakt dat gedateerd is op 13 mei 2012 en in de uiteenzetting van het tweede middel stellen de verzoekers duidelijk dat zij drie medische attesten hebben gevoegd van respectievelijk 12 augustus 2011, 16 december 2011 en 1 april 2012. De stelling van de verzoekers dat zij een medisch attest hebben voorgelegd dd. 13 mei 2012 mist derhalve feitelijke grondslag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat over de twee attesten dd. 16 december 2011 en 12 augustus 2011 wordt geoordeeld dat zij ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag, zodat de aanvraag op dit punt niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard overeenkomstig artikel 9ter, §1, 4^e lid en 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing bevat tevens een andere paragraaf, waarin geoordeeld wordt dat de verzoekers een document voorleggen op naam van de tweede verzoekster waarop de stempel van de arts ontbreekt. Hoewel de datum van dit document niet expliciet wordt vermeld, blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de overige motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat deze motivering slaat op het document dd. 1 april 2012. De Raad stelt immers vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op het document dd. 1 april 2012 inderdaad de naamstempel van de arts ontbreekt en stelt tevens vast dat het enige door de verzoekers voorgelegde document betreft dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan hun op 28 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

De verzoekers voeren aan dat artikel 9 (bedoeld wordt: artikel 9ter) van de vreemdelingenwet de ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeldt met betrekking tot een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en zijn van mening dat de wetgever nooit vereist heeft dat het medisch getuigschrift de officiële stempel van de arts dient te bevatten. Zij verwijzen naar artikel 4 van het Koninklijk besluit van 24 januari 2011 en stellen dat het model dat als bijlage aan dit Koninklijk besluit gaat, voorziet dat de naam van de geneesheer, zijn of haar handtekening, zegel (lees: stempel) en RIZIV-nummer vermeld dienen te worden. Zij menen dat hun getuigschrift hieraan voldoet, omdat de geneesheer haar naam duidelijk vermeld heeft, alsook haar handtekening, haar RIZIV-nummer en zij haar adres in handschrift had aangebracht op het document. De verzoekers begrijpen niet hoe de tegenpartij denkt dat de hoedanigheid van de handtekening van dit getuigschrift niet identificeerbaar is, volgens hen is het RIZIV-nummer immers voldoende om de geneesheer te identificeren en de echtheid van de gegevens na te zien. De verzoekers concluderen dat de verweerder een voorwaarde aan de wet toevoegt door de officiële stempel op de medische stukken te vereisen terwijl dit niet de bedoeling van de wetgever was.

Artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde van de minister (cq. Staatssecretaris) de aanvraag onontvankelijk verklaart “indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.”

Artikel 9ter, §1, vierde lid, bepaalt als dat de vreemdeling “[...] een standaard medisch getuigschrift (overmaakt) zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen die artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd, blijkt dat een standaard medisch getuigschrift zal worden voorzien via een Koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl. St. Kamer* 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

Artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het artikel 4 van het Koninklijk besluit van 24 januari 2011 bepaalt het volgende:

“Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.”

Zodoende wordt een model van standaard medisch getuigschrift voorzien bij Koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat getroffen werd op advies van de Ministerraad (B.S. 28 januari 2011). In de bijlage bij dit Koninklijk besluit, dat werd overgenomen als bijlage bij het genoemde Koninklijk besluit van 17 mei 2007, wordt duidelijk aangegeven dat de geneesheer die het formulier invult, zijn naam, zijn handtekening en zijn stempel dient te plaatsen op het document alsook dat hij zijn RIZIV-nummer dient te vermelden.

Uit de samenlezing van artikel 9ter, §1, vierde lid en 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaart indien de aanvraag niet vergezeld gaat van een standaard medisch getuigschrift dat aan de volgende cumulatieve voorwaarden voldoet:

1. Het moet een standaard medisch getuigschrift zijn.
2. Het medisch getuigschrift mag niet ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag en vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De verzoekers betwisten niet dat geen officiële naamstempel van de geneesheer werd aangebracht op het door hen voorgelegde stuk, zij menen echter dat dit gebrek niet verhindert dat de geneesheer identificeerbaar is aan de hand van het RIZIV-nummer en dat dit voldoende was om de echtheid van de erin gestelde gegevens te verifiëren.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op het door de verzoekers bijgebrachte “medisch getuigschrift” inderdaad de naam en het adres van de geneesheer in handschrift wordt vermeld, alsook een RIZIV-nummer en een handtekening. Echter blijkt dat de officiële naamstempel van de arts niet werd aangebracht op dit document. Het is dan ook *in casu* niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om dit document niet als een medisch getuigschrift te beschouwen en de erin vermelde medische informatie als declaratoir te beschouwen. Immers kan de gemachtigde niet met zekerheid vaststellen dat het medisch getuigschrift is ondertekend door een erkend geneesheer. Daartoe dient immers de combinatie van de vermeldingen van de naam, de unieke naamstempel, het RIZIV-nummer en de handtekening van de geneesheer. Bij gebrek aan één van deze gegevens kan de gemachtigde niet vaststellen dat de geneesheer waarvan de verzoekers beweren dat hij de medische attesten heeft afgeleverd, ook daadwerkelijk de auteur ervan is. Van enig overdreven formalisme kan dan ook geen sprake zijn, immers vormt de originele naamstempel, gecombineerd met de handtekening van de geneesheer, de enige garantie dat het document daadwerkelijk is opgesteld door de geneesheer wiens RIZIV-nummer wordt vermeld. De verplichte aanbrenging van de naamstempel van de geneesheer op het standaard medisch getuigschrift vermijdt dat particulieren die op enige wijze kennis hebben van de naam, handtekening en RIZIV-nummer van een geneesheer, op diens naam documenten zouden opstellen. Het nut van deze vereiste is dan ook gelegen in het voorkomen van misbruik, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verweerder om bij gebrek aan naamstempel op het standaard medisch getuigschrift te oordelen dat het voorgelegde document niet het karakter heeft van een medisch getuigschrift en de erin vermelde medische informatie als declaratoir te beschouwen.

Waar de verzoekers stellen dat de verweerder aan de hand van het RIZIV nummer de "*echtheid*" van het voorgelegde stuk kan verifiëren, gaan zij er verkeerdelijk vanuit dat de bewijslast inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de verweerder ligt. Uit de bewoordingen van het genoemde artikel 9ter blijkt immers duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager ligt, zodat het aan de verzoekers zelf toekwam om een standaard medisch getuigschrift voor te leggen waarvan het waarheidsgehalte reeds uit het document zelf blijkt, zoals voorgeschreven door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dat deze gegevens niet op een correcte manier werden beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze besluit om hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. De verzoekers tonen dan ook geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, voeren de verzoekers aan dat de verweerder door zich te verschuilen achter formalisme, niet nagezien heeft of de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt door hen geen verblijfsvergunning toe te kennen en tegelijk een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Volgens de verzoekers leidt dit tot het risico om niet correct te worden verzorgd omdat de nodige behandelingen onbeschikbaar zijn in Kosovo en Servië-Montenegro. De verzoekers verwijzen hiertoe naar het arrest van de Raad nr. 83.981 van 29 juni 2012.

Wat de verwijzing naar het arrest nr. 83.981 van de Raad betreft, dient erop te worden gewezen dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat de omstandigheden die hebben geleid tot dit arrest gelijkaardig waren als de omstandigheden in de thans voorliggende zaak en dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig op het genoemde arrest beroepen.

Waar de verzoekers stellen dat de verweerder niet nagegaan is of de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 28 april 2012 geen enkel stuk hebben toegevoegd dat beantwoordt aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid *juncto* artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet. Met name werd enerzijds een document toegevoegd dd. 1 april 2012 dat wegens het ontbreken van de naamstempel niet beantwoordt aan het standaard medisch getuigschrift en waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat de verweerder dit document naar recht en reden niet als een medisch getuigschrift heeft beschouwd. Anderzijds legden de verzoekers twee stukken voor gedateerd op 12 augustus 2011 en 16 december 2011 waarvan zij niet betwisten dat deze stukken ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan hun aanvraag dd. 28 april 2011, zodat de verweerder in toepassing van artikel 9ter, §1, 4° lid *juncto* artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet ook deze stukken niet in overweging kon nemen bij het beoordelen van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dienvolgens werd door de verzoekers geen enkel stuk voorgelegd dat aan de ontvankelijkheidsvereisten van artikel 9ter van de vreemdelingenwet beantwoordt, zodat de verweerder in toepassing van het genoemde artikel 9ter, §3 de aanvraag onontvankelijk diende te verklaren. De verzoekers dienden een aanvraag om verblijfsmachtiging in zodat de bewijslast in de eerste plaats op hen zelf rust. Het is dan ook aan de verzoekers zelf te wijten dat, door hun nalaten om de vereiste documenten bij hun aanvraag bij te voegen, de voorgelegde medische stukken niet inhoudelijk konden worden onderzocht. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft*". Waar de verzoekers zich beperkten tot het voorleggen van drie stukken die niet aan de vereisten van een medisch getuigschrift in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet beantwoorden, kunnen zij bezwaarlijk de verweerder verwijten geen bijkomend onderzoek te hebben verricht om de noodzaak van een behandeling en de beschikbaarheid ervan in hun land van herkomst na te gaan.

In de mate de verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt door het bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden benadrukt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekers doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in hun land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en

mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Door louter te stellen dat er een risico is om niet correct te worden verzorgd omdat de nodige behandelingen onbeschikbaar zijn in het land van herkomst en de loutere bewering *“dat bij plotse stopzetting van de behandeling de psychische en lichamelijke integriteit zouden kunnen worden aangetast”* brengen de verzoekers thans geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat hun medische toestand hen verhindert terug te keren naar het land van herkomst.

Bovendien wijst de Raad erop dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan echter niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van een gebonden bevoegdheid, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling en zijn familieleden overigens om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft tevens reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*).

De verzoekers tonen *in casu* dan ook geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.2. Tweede middel: in een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het *“principe van goed bestuur”*. Zij beroepen zich tevens op een *“duidelijke beoordelingsvergissing”*.

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“Dat de verzoekers een aanvraag van verblijfsvergunning ingediend hebben om medische redenen op 28 april 2012 en hierbij drie medische attesten van resp. 12 augustus 2011, 16 december 2011 en 1 april 2012, gevoegd hebben.

Dat de tegenpartij nochtans meent dat ze geen rekening gehouden hebben met de wijziging van 16 februari 2012 aan de wet van 8 januari 2012, waarbij voorgeschreven wordt dat het medisch getuigschrift moet dateren uit minder dan 3 maanden bij de indiening van de aanvraag.

Dat in dit geval, ofwel de tegenpartij geen rekening gehouden heeft met het medisch getuigschrift van 1 april 2012 (en hier heeft ze de beschikkingen bedoeld onder het middel geschonden).

Dat het hier niet het geval is.”

Diengaande volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit duidelijk blijkt dat de verweerder over het *“medisch getuigschrift”* dd. 1 april 2012 naar recht en redelijkheid heeft geoordeeld dat dit document niet als een medisch getuigschrift kan worden beschouwd en de erin vermelde medische informatie als declaratoir moet worden beschouwd aangezien op dit document geen stempel van de geneesheer werd aangebracht. De kritiek van de verzoekers mist feitelijke grondslag zodat een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verweerder niet is aangetoond.

De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft, wordt in het kader van het tweede middel evenmin aannemelijk gemaakt.

De aangevoerde schending van het “*principe van goed bestuur*”, is zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel vermeld werd, niet ontvankelijk.

Het tweede middel is dan ook, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE